

Capitolul

1

Comoara familiei

În ziua în care Leo Zifkak a devenit proprietarul cutiei muzicale, viața i s-a schimbat pentru totdeauna.

Însă în clipa aceea, Leo n-avea de unde să știe. Nu i-a stat nici măcar pentru o clipă inima în loc de emoție atunci când a luat cutia de la mama lui, așezând-o pe propriul birou. Habar n-avea ce anume ținea în mâini.

Era încântat, firește. Cine n-ar fi fost mulțumit să fie noul proprietar al unui obiect care, timp de sute de ani, a reprezentat o comoară a familiei? Tatăl lui susținea că locul cutiei muzicale ar fi trebui să fie într-un muzeu. Numai că mătușa Bethany Langlander i-o lăsase lui Leo prin testament, așa că iat-o acolo, făcând ca orice lucru din camera lui să pară banal, și ieftin, și, într-un fel... copilăros.

Cutia muzicală se afla în posesia familiei mamei lui Leo încă de când un strămoș îndepărtat, pe nume Rollo, o adusese acasă în urma uneia dintre călătoriile sale prin lume. („Rollo Langlander a fost un *mare* călător”, spunea mereu mătușa Bethany, căscându-și larg ochii albaștri, de parcă a fi un mare călător era la fel de spectaculos ca faptul de a fi înghițitor de flăcări la circ.)

Cutia era aproape de mărimea unei cutii de pantofi și avea patru piciorușe scurte. Capacul era neted, de un negru lucios, destul de banal, cu excepția unui inel din argint veritabil, îngust, de formă ovală, plasat în centru. Pe fețele laterale însă erau pictate imagini uimitor de amănunțite, și tocmai asta o făcea să pară atât de specială și de interesantă.

Latura lungă din față înfățișa un oraș plin cu case, magazine și oameni. Latura lungă din spate era verde, reprezentând un castel așezat pe o colină, o regină într-o rochie albastră lungă, un dragon zburând pe înaltul cerului și un râu șerpuint în jos, dinspre munții învăluți în ceață. Una din laturile scurte înfățișa un litoral, cu mare și nisip auriu. Pe cealaltă era desenată o pădure, cu arbori înalți răsărind dintr-o mare de ferigi dantelate, iar în penumbră părea că licăresc dungile tigrilor.

Leo își luă cutia și răsuci de trei ori cheița aflată pe fundul ei, numărând în barbă. *Unu, doi, trei...*

Lăsă cutia jos din nou și deschise capacul. Cântecul familiar, armonios, începu să răsună. Mama îl bătu ușurel pe umăr și apoi ieși din cameră.

Iar Leo rămase singur cu comoara aceea, care putea la fel de bine să fie o bombă gata să explodeze.

Muzica încetini, apoi se opri. Leo răsuci din nou cheița. *Unu, doi, trei.* În momentul în care începu muzica, își auzi mama robotind de colo-colo prin camera de oaspeți de alături, după care oftă. Ar fi preferat să uite că Mimi Langlander, cea mai puțin îndrăgită dintre verișoarele lui de gradul doi, urma să sosească în vizită și să rămână la ei.

Nici mama lui nu se bucura prea tare de vizita lui Mimi. Nu afirmase cu glas tare așa ceva, însă el putea să-și dea seama. În

ceea ce-l privește, tatăl lui Leo, ca de obicei, își exprimase foarte clar sentimentele.

— De ce nu pot Robert și Carol să-și ia fata cu ei în Grecia? întrebare el, pe un ton imperativ, atunci când vestea despre vizita lui Mimi îi ajunsese la urechi.

— Ea nu vrea să meargă, îi răspunsese cu calm mama lui Leo. Nu vrea să piardă lecțiile de vioară. Și...

Tatăl lui Leo pufnise, exploziv.

— Atunci, trebuie să existe ceva care s-o poată ține, nu? insistase el.

— Nu, Tony, nu e nimeni, replicase Suzanne. Ambii ei frați lucrează și nu pot să aibă grijă de ea. Gemenele sunt încă în India. Chris și Kwon locuiesc prea departe. Martin și Monica nu pot să-l țină pe Mutt¹ din cauza alergiei lui Martin...

— Mutt? răcnise tatăl lui Leo. Cine e...?

— Câinele lui Mimi, precizase Suzanne, ridicându-și bărbia. Mimi nu vrea să meargă nicăieri fără el.

Tony rămăsese cu ochii holbați, fără grai. Apoi, se întorsese să-l privească pe Einstein, respectabilul motan negru care trăgea un pui de somn sub fereastră, mângâiat de un petic de soare.

— O, Mutt n-o să-l deranjeze pe Einstein, afirmase Suzanne, încrezătoare. Mutt nu-i decât o chestie mică și drăguță. Și o să doarmă sus, cu Mimi.

Tony scosese un geamăt, iar Leo înțelesese, mâhnit, că totul rămăsese stabilit.

Tony Zifkak era om de știință. Era un bărbat masiv, dezordonat, amuzant, nerăbdător, care nu avea alte rude în viață,

¹ *Mutt* provine de la *to mutter*, care înseamnă, printre altele, „a mârâi” (*n.tr.*).

cu excepția soției și a fiului său. Casa prefera să-i fie un refugiu tihnit, așa că detesta orice formă de intruziune. Cu toate acestea, își iubea foarte mult soția și știa că, din punctul ei de vedere, sângele apă nu se face. Se născuse o Langlander, iar cei din neamul Langlander erau solidari între ei.

Și, dacă mama n-ar fi fost atât de hotărâtă — avea să cugete mai târziu Leo, minunându-se de misterele sorții —, dacă mama s-ar fi dat bătută și i-ar fi spus tatei, în regulă, din moment ce asta te deranjează atât de mult, n-o mai primim pe Mimi, la urma urmei...

Atunci, poate, cutia muzicală a mătușii Bethany și-ar fi păstrat secretul pentru încă alți optzeci de ani.

Mătușa Bethany, strămătușa lui Leo, era o femeie durdulie, cicălitoare, cu ochi de un albastru decolorat, cu obraji moi, și pudrați, și cu părul alb, creț. Arăta complet neschimbată de când o știa Leo... cu alte cuvinte: de când se știa el pe lume.

Mătușa Bethany era cea mai în vârstă reprezentantă în viața a Langlanderilor și locuia în vechea casă a familiei. În fiecare an organiza un ceai de după-amiază, la care își invita toate nepoatele și nepoții, împreună cu familiile lor (cu excepția copiilor mai mici de cinci ani).

Mama lui Leo se ducea în fiecare an, însă tatăl lui nu mersese niciodată. Tony declarase deschis că, în jurămintele pe care le depusese cu ocazia căsătoriei, nu era inclus și acordul de a se lăsa plictisit din cale-afară.

Ceaiul de după-amiază se ținea în camera din față a casei mătușii Bethany, unde întotdeauna o masă acoperită cu o pânză albă, dantelată, stătea în așteptare. Pe masă se aflau rulouri cu sparanghel, sandvișuri presărate cu salată verde tocată mărunt,

un pandișpan cu marmeladă și frișcă în mijloc, prăjituri miciuțe, roz și albe, precum și omuleți din turtă dulce, de la cofetăria din apropierea casei mătușii Bethany, câte unul pentru fiecare copil.

Pentru adulți servea ceai în cești la fel de delicate precum cojile de ou. Pentru copii avea limonadă. Limonada era întotdeauna caldă și un pic cam răsuflată, părând că ar fi fost turnată în paharele verzi, groase, cu destul de mult timp înainte de sosirea musafirilor.

Ritualul nu se schimba niciodată, după cum nu se schimba nimic, niciodată, în întunecoasa casă a mătușii Bethany, cu mirosul ei de draperii și de lac pentru mobilier, cu aranjamentele din flori uscate de pe masa din dreptul ferestrelor care dădeau spre partea din față a casei, sau cu ticăitul lent și răsunător al ceasului din hol al bunicului.

Mătușa Bethany trăise în casa aceea dintotdeauna și-și dorea ca totul să rămână exact așa cum era. Domnul Higgs, grădinarul ei obișnuit și omul bun la toate, avusese bătăi de cap cu ea chiar și atunci când încercase s-o convingă că trebuie înlocuit vechiul șopron din grădină, fiindcă putrezise într-atât, încât se lăsase într-o parte. Până la urmă, ea fusese de acord, dar jelise ani la rând după „dragul ei de șopron vechi”.

— N-aș fi suportat să-l văd cum dispăre, ar fi spus ea, înlăcrimată, dar nu pot să-l dezamăgesc pe domnul Higgs. Este *foarte* loial, și *scrupulos* de cinstit. Și e atât de bun cu cameliile.

În fiecare an, în timp ce copiii curățau pe furiș ultimele prăjituri de pe platou, iar adulții sorbeau febril din cea de-a doua serie de cești de ceai calduț, mătușa Bethany făcea slalom printre câteva istorisiri preferate din vastul ei repertoriu de vechi întâmplări din familie. Apoi, fără excepție, lua cutia muzicală din

locul ei obișnuit, de pe polița căminului, așezând-o pe o masă scundă, lustruită, unde s-o poată vedea toată lumea.

— Acum, răsucim cheia de trei ori, nu mai mult, explica ea de fiecare dată, adresându-se în mod special copiilor. Nu învățăm niciodată cheia în timp ce cântă muzica. Niciodată nu ridicăm cutia în timp ce cântă muzica. Și nu închidem niciodată capacul înainte ca muzica să se fi oprit.

Apoi, lua cutia în brațe, răsucea cheia de trei ori, după care o așeza la loc, deschizând capacul. Armonioasa muzică începea, delicată, suavă și stranie. Iar când Leo era micuț, întotdeauna avea impresia că vede mișcându-se umbrele tigrilor, iar oamenii pictați dansează în ritmul melodiei.

— De ce nu poți s-o întorci decât de trei ori? își amintea c-o întrebase, în șoaptă, pe mama lui, prima dată când fusese la unul dintre ceaiurile de după-amiază ale mătușii Bethany, prima dată când văzuse cutia muzicală.

— Presupun că ar putea să se strice dacă o întorci de prea multe ori, îi răspunsese mama, tot în șoaptă. Și nu vrem să se întâmple una ca asta, nu-i așa?

Și Leo scuturase din cap, cu un aer solemn.

În schimb, micuța Mimi Langlander, care de asemenea o vizita pe mătușa Bethany pentru prima dată în acea după-amiază, rostise cu glas tare, ascutit:

— De unde știi că poți s-o întorci doar de trei ori, mătușică Bethany?

Ochii albaștri ai mătușii Bethany se făcuseră mari.

— Ei bine, așa mi-a spus unchiul Henry, dragă, răspunsese ea.

— Și *el* de unde știa? insistase Mimi, în timp ce mama ei se străduia să-și stăpânească un oftat, iar frații și surorile ei se strâmbau, dându-și ochii peste cap.

— Ei bine nu știu...

Tulburată de acea surprinzătoare întrerupere a ritualului ei obișnuit, mătușa Bethany o ținuse cu privirea, nervoasă, pe Mimi. Apoi, păruse să-și revină în fire.

— Unchiul Henry mi-a lăsat mie cutia muzicală, pentru că știa că voi avea grijă de ea, răspunsese, în cele din urmă. Mi-a explicat regulile. Erau scrise chiar și pe hârtie. Ți le arăt într-un minut.

Așteptaseră cu toții, stânjeniți, ca muzica să se oprească. După ce răsună cel din urmă acord, mătușa Bethany închisese cu grijă capacul.

— Melodia nu s-a terminat încă, observase Mimi. Nu e suficient s-o întorci de trei ori.

— Mimi! murmurase mama ei, pe un ton plictisit.

— Dar melodia cânta până la capăt, după care începea din nou; acum s-a oprit înainte de sfârșitul ei, se încăpățânase Mimi.

„Ce tot vorbește acolo?” își amintea Leo că se mirase, în sinea lui, holbându-se la fata aceea micuță și slabă, care-și înfipsese mâinile în șolduri, încruntându-se cu un aer destul de fioros. „E atât de *ciudată*.”

Împurpurată în obraji, mătușa Bethany ridicase cutia, astfel încât toată lumea să vadă micuța fâșie de hârtie îngălbenită, lipită de fund, imediat deasupra cheiței. Hârtia fusese umplută cu un scris înghesuit, șters de vreme.

— „Important!” citise mătușa Bethany, pătrunsă de însemnătatea momentului. „Se răsucește cheia numai de trei ori. Niciodată nu se întoarce cheia în timp ce cântă muzica! Niciodată nu se ridică cutia în timp ce cântă muzica! Niciodată nu se închide capacul până la oprirea muzicii!” Așa că, iată!

Cu un aer ușor triumfător, dusese cutia muzicală înapoi pe polița șemineului, așezând-o exact în același loc de unde fusese luată mai devreme.

Pe chipul lui Mimi se citea răzvrătirea, dar înainte să mai poată adăuga ceva, mama ei se ridicase în grabă și începuse să spună că ei chiar trebuie să plece.

Leo o mai văzuse pe Mimi Langlander de vreo două ori în anul care urmasse... de fiecare dată când se reunea familia mamei lui.

Deși erau de aceeași vârstă, abia dacă-și vorbeau la acele întâlniri. Frații lui Mimi și surorile ei gemene, cu toții mult mai mari decât ea, erau foarte prietenoși; în schimb, Mimi nu făcea altceva decât să se pitească într-un colț, cu un aer superior și plictisit. Uneori, puteai s-o zărești într-un loc mai întunecat, citind o carte, cu umerii slabi încovoiați și cu genunchii ridicați spre bărbia ei mică și ascuțită.

— Mimi cântă la vioară, îl informase mama lui Leo. S-a descoperit că are un talent muzical extraordinar.

„Ca și când asta i-ar da dreptul să se comporte de parcă le-ar fi superioară tuturor celorlalți” comentase Leo, supărat, în sinea lui.

Anul acesta el n-o mai văzuse pe Mimi Langlander de la cel care se întâmplase să fie ultimul dintre ceaiurile oferite de mătușa Bethany. Se încrunta numai când își aducea aminte.

Ca de obicei, mătușa Bethany bătuse câmpii, cu voioșie, despre trecutul familiei Langlander, din care făceau parte și Rollo Langlander, călătorul prin lume, dar și fermecătoarea, scandaloasa Alice Langlander, care cânta la harpă, dar ajunsese să plece cu o trupă ambulată, în timp ce toți ceilalți se foiau, zâmbind cu politețe sau privind în gol. Însă atunci când, în sfârșit, își coborâse vocea și ajunsese să povestească despre păcătosul ei de unchi George, cei mai mulți dintre copii, inclusiv Leo, începuseră să-i

acorde atenție. Tuturor le plăcea să li se povestească despre unchiul George, rușinea familiei.

Păcătosul de unchi George era cel mai în vârstă dintre cei trei frați. Fratele mijlociu era Henry, faimosul unchi Henry, cel care-i lăsase mătușii Bethany cutiuța muzicală. Cel mai tânăr dintre ei, născut cu doisprezece ani mai târziu decât Henry, se numea John, și era tatăl mătușii Bethany.

George fusese un băiat încântător, arătos, preferatul părinților lui.

— Îl *iubeau la nebunie* pe George, spunea mătușica Bethany, clătinând din cap. Îi avea la degetul mic.

Vorbea de parcă ar fi văzut totul cu propriii ochi, cu toate că nici nu era născută în vremea aceea.

Unchiul George crescuse și devenise egoist și leneș, povestea mătușa Bethany, în vocea ei blândă simțindu-se necazul și dezaprobarrea. Azvârlea banii ca pe apă, începuse să parieze la cursele de cai și nu era în stare să se țină de un serviciu. Apăruseră chiar și zvonuri cum că ar fi avut probleme cu *poliția*! La scurt timp după moartea tatălui său, George fugise de acasă, lăsând în urmă o grămadă de datorii; și, de atunci, nu mai fusese văzut vreodată.

— I-a frânt inima sărmanei lui mame, suspina mătușa Bethany. A murit și ea, la puțin timp după aceea. Tata era copil pe-atunci, încă mergea la școală. Dar fratele mijlociu, Henry, a promis că o să aibă grijă de el; și asta a și făcut.

Bătrâna se oprise, cu privirea încețoșată în gol. Cu toată puterea voinței, Leo ar fi vrut s-o facă să uite de unchiul Henry măcar o dată, și să vorbească despre altceva.

Pentru un timp destul de îndelungat, avusese impresia că dorința avea să-i fie îndeplinită. Dar apoi...

— Unchiul dumitale Henry l-a ținut pe tatăl tău la școală, apoi la facultate, nu-i așa, mătușă Bethany? intervenise Mimi Langlander, având pe chip un aer de interes nevinovat, total discordant cu privirea răutăcioasă, piezișă, pe care-o aruncase în direcția lui Leo.

Și, cu ochii limpeziți dintr-odată, ca și cum tocmai ar fi fost întoarsă cu cheița, mătușă Bethany încuviințase cu o înclinare a capului, zâmbise, apoi se avântase în relatarea poveștii Minunatului Unchi Henry.

„Mersi, Mimi”, replicase Leo, în gând, în timp ce stătea să asculte povestea deprimantă a lui Henry, care, cu altruism, muncise și se îngrijise de fratele său, John, îi plătitise toate datoriile fratelui cel păcătos, George, nu se căsătorise niciodată, dar fusese un unchi plin de bunătate pentru copiii lui John (în special pentru Bethany). Apoi sfârșise în mod tragic, înecat, la doar trei zile după ce primise ceasul muzical gravat, ca răsplată pentru munca lui de douăzeci și cinci de ani la bancă.

Mătușica Bethany suspinase, înduioșată, întinzând mâna spre fotografia cu ramă argintată care-l înfățișa pe unchiul Henry pe vremea când era copil, și care era așezată alături de alte zeci de fotografii vechi de familie pe dulăpiorul de lângă scaunul ei. Măhnirea lui Leo se accentuase.

— Uite, continuase mătușica Bethany, ridicând fotografia și clătinând din cap cu un aer blajin. Chiar de pe vremea când era tânăr îți puteai da seama ce fel de om avea să devină. Un adevărat domn. Iar Leo este imaginea lui în oglindă. Imaginea leită.

Și-și îndreptase o privire aprobatoare spre Leo, strălucind de bucurie.

Verii lui Leo începuseră să chicotească și să se înghiontească între ei. Leo se foise pe scaun, simțind cum îi arde fața de rușine.

Nu i se părea nicidecum că ar fi semănat în vreun fel cu băiatul de demult, care-i privea cu seriozitate din rama sa ovală, îmbrăcat în haine de modă veche, încheiate până sus, cu urechile ușor depărtate de țeastă și cu părul pomădat, pieptănat cu cărare pe mijloc. În mod clar, spera că nu seamănă. Dar, ca de obicei, mama lui murmurase că, poate, exista o asemănare, iar mătușa Bethany insistase, susținând că asemănarea era una puternică.

— Ochii, precizase ea. Ochii hotărâți, de om responsabil.

Mimi Langlander izbucnise într-un hohot de râs aspru, strident.

Leo gemu încet doar la amintirea întâmplării. De ce trebuia să semene el cu bietul unchi Henry, care, cu siguranță, nu avusese parte în viață de nici măcar o clipă de amuzament? Dacă tot era vorba să semene cu cineva, de ce n-ar fi putut să arate precum chipeșul, încântătorul unchi George?

Cu toate că știa, în adâncul sufletului, că nu avea nimic în comun cu unchiul George. Nu era vorba doar despre înfățișare. Leo știa că *era* cuminte și responsabil, întocmai ca unchiul Henry. El lucra din greu pentru școală. Nu pierdea niciodată antrenamentul la fotbal. Nu era impulsiv ori nesocotit. Oamenii îl laudau mereu pentru cât era de matur și de rațional.

Fie că fusese crescut astfel, fie că așa îi era firea. În orice caz, n-avea ce să facă.

Tocmai de aceea, lui i se păruse întotdeauna că povestea unchiului Henry era foarte deprimantă. Știa cum s-ar fi simțit dac-ar fi fost în locul lui Henry Langlander.

S-ar fi simțit prins într-o capcană. Dar chiar și-așa, s-ar fi comportat întocmai ca unchiul Henry. Exceptând partea cu înecul — cel puțin așa spera.

Firește, Leo nu-i spusese niciodată vreo vorbă mătușii Bethany despre toate astea. Nu protestase niciodată atunci când ea îl

comparase cu Minunatul Unchi Henry. Ea nu i-ar fi înțeles câtuși de puțin sentimentele.

Mătușica Bethany nu lucrase niciodată, și niciodată nu se căsătorise. Nu avea nici animale de companie, fiindcă a avea grijă de un animal însemna pentru ea o grijă în plus. Niciodată nu învățase să conducă un automobil. Nu era interesată să călătorească. Nu citea cărți, pentru că-i provocau dureri de cap.

Tatăl lui Leo era de părere că o astfel de viață ar fi condus spre nebunie oricare persoană normală, însă mătușa Bethany era, în mod evident, destul de mulțumită de faptul că-și petrecea zilele privindu-și vechile albume cu fotografii și urmărind concursuri televizate de cultură generală.

De fapt, în timp ce privea la televizor s-a petrecut totul: a încetat, fără zarvă, să mai respire, la vârsta de nouăzeci și patru de ani, cu mâinile durdulii, micuțe, împreunate în poală și cu ceaiul răcindu-se într-o ceșcuță delicată, pe masa de lângă ea.

Mătușica Bethany avusese parte de viața cea mai liniștită și mai plictisitoare pe care și-ar fi putut-o imagina cineva. Nu-și asumase niciodată vreun risc, nu se lăsase îngrijorată de ceva anume. Mama lui Leo susținea că tocmai de aceea avusese o viață atât de îndelungată, supraviețuindu-le ambilor ei frați, cu toate că era cea mai vârstnică dintre ei. Ea mai spunea că mătușica Bethany nu murise în adevăratul sens al cuvântului, ci doar ruginise, puțin câte puțin.

Așa că Leo n-avea nici măcar un motiv pentru care să creadă că un lucru, oricare ar fi fost acela, aflat până atunci în posesia strămătușii Bethany, ar putea fi, în vreun fel, primejdios ori neliniștitor. Știa totul despre ea, motiv pentru care-și imagina că, și în cazul cutiutei muzicale lăsate moștenire, era valabil același lucru.

Dar, desigur, nu era așa.